

INTERVJUU

Ain Anger on alati laulnud seesmise vajaduse, mitte auhindade pärast.

„Selleks et oleks midagi ütelda, on vajalik iseennast leida. See on õppimine, mitte muusika või partii selgekssaamine,“ märgib ooperilaulja Ain Anger.

Peeter Kormašov
peeter.kormasov
@ekspressmeedia.ee

Ain Anger (49) on kultuurkapitali helikunsti valdkonna peapreemia värske laureaat. Eelmise aasta juunis sai ta esimese eestlasena *kammersänger*’i tiitli, mis on ooperilaulja kõrgeim tunnustus Saksamaal ja Austrias. Teda peetakse üheks nüüdisaja parimaks Richard Wagneri bassiks. Anger on laulnud 31 riigis ja kõikides maailma suurimates ooperiteatrites. Sel aastal lisandub nende sekka ka New Yorgi Metropolitan Opera. Anger rõhutab, et uus, korraliku akustikaga hoone oleks Eesti riigi visiitkaart. Mis Angerit edasi kannustab ning miks ta arvab, et Wagnerit on tegelikult kerge laulda?

Ei tahaks väga kaugemale ajas tagasi minna... Alustame siitsamast. Kui tulime praegu saali, sain „Picasso“ proovi vaatamisest tõelise elamuse. (Rahvusoper Estonia mängukavas on Jevgeni Gribi lühiballetid „Picasso“ ja „Tango“ – toim). Kuidas Picasso kunstist aru saada? Ta

ei oskavat ju joonistada. Maailmas ringi sõites võtsin ühel hetkel eesmärgiks kunstimuseumid, sealhulgas Picassost arusaamise. Läks mööda aastaid ja siis korraga lõi pildi selgeks, kes see Picasso on, mida ta kujutas, mis keeles rääkis, miks ta tegi midagi nii või teisiti. Paljud portreed ja muud tööd leidsid äkki koha. Nägin üksikasju, mida varem ei märganud.

Miks ma sellest räägin? Samamoodi on ooperikunstiga, millest arusaamine tuleb ajaga. Mitte nii, et „ah, käisin ükskord „Boheemi“ vaatamas, nüüd tean seda tükki“. Olen kooris laulnud, samuti Colline’i osa, üsna tihti olen seda ka saalis vaadanud. Aga võis olla alles viiekümnes kord, kui kogu lugu hakkas teistmoodi mängima.

Kas suurte meistrite töödega polegi nii, et eluaeg avastad?

Ütleksin küll, et kui olete midagi üks kord näinud, siis seda on ütlemata vähe. Kui on võima-

lik üht ooperit viiskümmend korda näha, siis kasutage seda julgesti ära. Ooperimaailm on suur avastamine, lauljad vahetuvad, iga kord antakse lavastusele erinev värv.

Oled öelnud, et laulmine on üks asi, mida võib alustada natuke hiljem.

See võimalus on tõesti olemas. Mõne instrumendi, näiteks viiuli õppimist peadki alustama viieaastaselt. Seal on oluline mootorika. Isegi kui me kõik lapsest saati ei laula, siis hääle- ja kõneaparaati kasutame juba sünnist saati. Hääle on emotsiooni kandja ja samamoodi on see muusikas.

Lisatud on meloodia, rütm ja vorm. Suur töö, mis tuleb ära teha, on musikaalsus: nooditunnetus ja sellest arusaamine. Ent tähtis pole mitte taktimõõt, vaid tunne, mille suudad sellesse hetke või fraasi panna. Seda ei saa otsest õppida. Seda saab pigem õppida endas üles leidma.

See on mingi tunne, mis peab sinust välja pääsema? Nagu Juhan Liivi helin?

Liivi puhul on see valu midagi välja ütelda. See seesmine vajadus või depressioon, kust see valu tuleb, on võib-olla meist igaühes, aga mõ-

„Kui on võimalik üht ooperit viiskümmend korda näha, siis kasutage seda julgesti ära.“